

Hovsprickor.

Hovväggar spricker av precis samma anledning som vindrutan på bilen spricker när den får ett stenskott, nämligen spänningar i materialet. När det gäller bilrutor så undrar jag om de inte är så att tillverkarna av rutorna vet exakt vilken form rutan skulle ha men väljer att göra dom i lite fel form så att när dom monteras på bilen så måste dom böjas lite så att det uppstår spänningar i glaset. Annars vore ju risken att när stenskottet väl kommer, för det gör det ju alltid förr eller senare, så skulle det bara bli den lilla prick som själva stenen åstadkommer och då kanske inte bilägaren skulle vara tvungen att byta rutan.

När det gäller hovar så kan en liten felaktighet i hovformen, som när hästen belastar hoven leder till att det uppstår spänningar i hovväggen, leda till att hovväggen spricker ända från marken till kronranden och sedan glipar i varje steg hästen tar. Jag vet att det finns gott om hovslagare som påstår att sådana sprickor inte påverkar hästen men det är absolut inte min uppfattning. Jag har sett allt för många hästar som har blivit av med sitt dåliga humör och blivit mycket lyckligare i sina rörelser så fort sprickorna har slutat glipa för att dela deras uppfattning. Min uppfattning är snarare att det måste vara som att gå omkring med tandvärk hela tiden och det gör en ju knappast glad och positiv.

Sprickor kommer således av spänningar i materialet som i sin tur kommer av felaktig form. Nu är det ju så att det finns ingenting som säger att formfelet skulle sitta ens i närheten av sprickan så det finns inge anledning att göra någon speciell åtgärd just där sprickan är placerad. Det kan mycket väl vara så att ojämna trakter leder till en spricka mitt fram

men det kan också vara så att tippade traktstöd leder till att hoven spricker någonstans i hovväggens bakre del.

Lösningen på problemet med sprickor är således, naturligtvis, naturlig hovform. Det

varken finns eller behövs någon speciell åtgärd för att få sprickorna att sluta spricka vidare uppåt och i stället följa med hovens tillväxt ner till marken för där försvinna och aldrig mer återkomma. Åtgärder som specialbeslag med skor, skruvar och ståltråd är ren symptombehandling och fungerar bara om man av någon händelse råkar verka om hoven så att spänningarna försvinner vid något tillfälle. Riktigt besvärliga sprickor som har funnits länge kan

kräva att man verkar hoven ofta för att det aldrig skall bli den minsta obalans som skapar spänningar och gör att sprickan spricker upp mer. En spricka i en hov som har fungerande hovmekanism, bra blodcirkulation och inte att för tokig form på hovväggen kommer faktiskt att läka ihop från insidan så man behöver inte vänta på att hovväggen ska växa ända från kronranden och ner till marken innan hästen är helt återställd och fullt användbar. Många hästar blir symptomfria redan någon gång runt andra verkningen. Att hovar växer både uppifrån och inifrån är varken särskilt känt eller helt accepterat men egentligen ganska självklart. Om du mäter kronranden längd och jämför det måttet med hovens omkrets nere vid marken så kommer du att upptäcka att måttet vid marken är betydligt större än upp vid kronranden. Om det vore så att hovväggsmaterial bara skapades i kronranden så skulle det innebära att hovväggen skulle bli betydligt tunnare nere vid marken än uppe vid kronranden för att materialet skulle räcka till den större längden. Jämför med den lilla tjocka degklumpen som går att kavla ut till en stor tunn pizza. Som vi ser på bilden med den blå bakgrunden så kan hovväggar tydligt till och med växa så mycket inifrån så att dom blir tjockare nedtill än upptill. Att hovar som har varit skodda länge till slut kan bli så tunna nere vid marken att det inte längre går att få plats med några sömmar utan att risker att dom hamnar i lamellranden har nu således fått sin helt naturliga förklaring. En sådan hovvägg har inte tillräckligt bra kontakt med "kötthoven" varifrån den skall få både fuktighet, näring och tillväxt. Resultatet blir en skör, tunn hov med torrsprickor och botemedlet heter naturligtvis naturlig hovform och barfotagång.

Ove Lind
Institutet för Sund Hästhållning
www.SundHast.se